

IN MEMORIAM.
D. LAKO.

Den 17^{en} Febr. 1918 overleed plotseling een der oudste leden der Botanische Vereeniging, tevens een der ijverigste van de vroegere Vereeniging, een van de beste vrienden van de ouderen onder ons, de Heer D. Lako. Den 20 Juli 1878 lid geworden, zou hij juist zijn 40-jarig lidmaatschap hebben gevierd, maar een beroerte heeft hem ontrukkt aan zijn werkkring en zijn liefhebberijen. Daniël Lako werd in 1853 te Oostburg in Zeeuwsch Vlaanderen geboren als afstammeling der vroegere refugiés. Een gesloten karakter als het zijne was oorzaak dat weinigen bekend waren met zijn levensdata en dat ook ik weinig kan meedeelen van zijn jeugd en opvoeding. Dit is echter zeker, dat de aanstoot tot zijn latere floristische neigingen voor een niet gering gedeelte het gevolg is geweest van zijn bekendheid met den Heer A. Walraven († 20 Oct. 1895), destijds arts te Hoek bij Ter Neuze. Slechts vluchtig kunnen wij zijn eerste levensjaren volgen; na in Middelburg, waarheen zijn familie verhuisd was, het gewone en middelbare onderwijs gevolgd te hebben, zien we hem in Delft verblijf houden, waarna hij in Apeldoorn benoemd werd bij het middelbaar onderwijs in teekenen. Enkele jaren later verhuisde hij naar Zwolle, waar hij eveneens voor het tekenonderwijs aan verschillende instellingen

verbonden werd. Wij zien bij hem dus als bij zoovele floristen een beoefening der plantkunde als echte liefhebber en de bescheidenheid, die Lako kenmerkte, heeft hem zelf nooit boven het standpunt van den zuiveren liefhebber doen verheffen. Nimmer wilde hij meer schijnen dan de beminnaar van de wildgroeiende planten en zelfs heeft hij zijn liefhebberij nog weten te beperken tot enkele streken van ons vaderland, nl. zijn geboortegrond Zeeland en zijn tweede woonplaats Overijsel. Zoo sterk was die neiging, dat wanneer op een excursie de grens werd overschreden of zelfs de provinciale limieten achter hem lagen, niets hem kon bewegen aanteekeningen te maken of zich in het bijzonder met den plantengroei in te laten. Maar op zijn eigen terrein heeft hij bijna een halve eeuw met onvermoeiden ijver en buitengemeene nauwgezetheid de inlandsche plantengroei bespied en een ongeloofelijke menigte aanteekeningen gemaakt. Lako was een dier menschen, die niet veranderen, noch in zijn zoo eigenaardig uiterlijk, noch in zijn gewoonten en zoo kunnen wij hem ons nog steeds voorstellen, onvermoeid wandelaar, met een leeren taschje aan een riem over den schouder, een parapluie en de stafkaart in linnen omslag met het aanteekeningboekje, waarin hij alles noteerde, wat zijn speurend oog waarnam, steeds met een koperen teekenpen, waarin aan het eene eind een stukje potlood, aan het andere een gommetje. Onverstoorbaar van humeur kon geen enkele atmosferische buitensporigheid hem van zijn voorgenomen plannen afbrengen. Lako is nimmer getrouwd geweest, zijn leven lang is hij kamerbewoner gebleven en zelfs zijn de uren, waarop hij les te geven had, oorzaak geweest, dat hij ook zijn maaltijden in zijn laatste levensjaren op zijn kamer gebruikte. Den tijd, die hem aldus overbleef, heeft hij steeds besteed aan zijn liefhebberijen, die op plantkundig gebied zich hoofdzakelijk bepaalden tot de mossen en hoogere planten. Zijn uitge-

breide collectie, die thans in 's Rijks Herbarium berust, werd voortdurend door hem bijgewerkt en uitgebreid, van de merkwaardigheden daaronder heeft hij steeds voor het Vereenigings-herbarium doubletten afgestaan, waarbij de toegevoegde etiketten gewoonlijk tal van bijzonderheden bevatten. Lako keek scherp en zoowel in Zeeland als in Overijsel was er welhaast geen plek te vinden, die hij niet bezocht had. In zijn laatste levensdagen heeft hij de niet geringe moeite zich getroost zijn verschillende aantekeningen volgens het kaartjessysteem om te werken, waarvoor hij zelf kaarten van beide provincies had doen vervaardigen op grooter schaal dan de bekende plantenkaartjes. Wanneer hij niet als lid van de commissie voor de akte-examens verhinderd was, kon men er zeker van zijn hem op de zomereexcursies onzer Vereeniging present te vinden. Dan was hij niet alleen de onvermoeide tochtgenoot, maar ook de gezellige kameraad, die onzen disch en ons verblijf opvroolijkte en wien men aan het eind der excursies een zoo van harte tot weerziens toeriep. Dat deden wij ook na de zomerbijeënkost te Meppel, maar ditmaal te vergeefs. Zelfs velen van ons hebben van zijn overlijden eerst veel later gehoord; hij is van ons heengegaan even onopgemerkt als zijn leven voor de meeste menschen is geweest; voor ons, die hem beter gekend hebben, zal zijn aandenken blijven voortleven als van een oprechten Zeeuw, een goeden vriend. Juist nu hij den 65-jarigen leeftijd had bereikt, had hij zich er nog veel van voorgesteld zijn geheelen tijd aan zijn liefhebberijen te wijden, waarbij hij zich waarschijnlijk weder in Middelburg zou vestigen; deze wensch is echter niet vervuld.

Diepenveen, Febr. 1919.

VUYCK.